

Milli Çözüm Dergisi, tam 14 sene önce AKP'nin içyüzünü ortaya koyuyordu!

□□□□□□

AKP ACI AKİBETİNE KOŞUYORDU!

□□□□□□

Varlıklı bireyler, bağış yapan vakıflar ve sosyal sorumluluk sahibi şirketlerden oluşan küresel bir ağ olan *Dünya Müslüman Hayırseverler Kongresinin*, güya sosyal ihtiyaçları karşılamak ve hayırseverliği stratejik olarak yaygınlaştırmak üzere, finans ve insan kaynaklarını harekete geçirmek amacıyla oluşturulduğu vurgulanmaktaydı. Oysa bu kongre kapsamında iki yılda bir toplanan

Küresel Donörler Forumu

ise,

ırksal, dinî ve siyasi ayrımların ötesinde, sosyoekonomik değerler oluşturmayı amaçladığı

savunulsa da, aslında “Başka hastalara kök hücre üretilsin diye “ilik” bağışlama kampanyası ve hayırseverlik kılıfı geçirilmiş küresel bir organ mafyası konumundaydı.

Zaten

Küresel Donörler Forumu

'nun başkanının

Paul Palmer

isimli bir Yahudi olması her şeyi açıklamaktaydı. Ayrıca bu organizasyonun, Londra Belediyesinin ev sahipliğinde ve meşhur masonik adres

“Mansion House”

de yapılması da enteresandı.

Çünkü Emine Erdoğan'a "İnsani Hizmet Takdir Ödülü"nü verenler, Siyonist bağlantılıydı!

Emine Erdoğan, İngiltere'nin başkenti **Londra'da düzenlenen Küresel Donörler Forumu** kapsamında

"İnsani Hizmet Takdir Ödülü"

almıştı. (12 Eylül 2018) Dünya Müslüman Hayırseverler Kongresi'nin (World Congress of Muslim Philanthropists) Londra'da düzenlediği Küresel Donörler Forumu kapsamında verilen

"Hayırseverlik Mirası Ödülleri"

nden

"İnsani Hizmet Takdir Ödülü"

, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın eşi Emine Erdoğan'a aktarılmıştı.

Londra Belediyesinin ev sahipliğinde

Mansion House

'da düzenlenen törenle ödülünü alan Emine Erdoğan, burada yaptığı konuşmada,

"Soykırımlar, tecavüzler ve ayrımcılıklar cüretkârca işlenirken, onurlu duruşların sesi ne yazık ki yeterince güçlü çıkmıyor."

ifadelerini kullanmıştı. Türk milletinin güçlü bir vakıf geleneği bulunan hayırsever bir toplum olduğunu ifade eden Erdoğan,

"Türkiye'nin sadece mültecilere yardım etmekle kalmadığını, Afrika ülkelerinden Gazze'ye kadar pek çok coğrafyaya yardım eli uzattığını hatırlatmıştı.

Bu anlamlı ödülün gerçek sahibi ülkemdir, devletimdir, milletimdir"

diyerek

"Türkiye'nin milli gelire oranla dünyada en çok insani yardım yapan ülke olduğunu" hatırlatan Erdoğan,

"Bu akşam burada şahsıma tevdi edilen insanlığa hizmetin takdir edilmesi ödülünü, insanlığın vicdanı olan işte bu aziz millet adına alıyorum. Bana hayatım boyunca onur verecek olan bu anlamlı ödülün gerçek sahibi, din, dil, ırk ayrımı yapmaksızın, nerede bir çılgılık varsa yüzünü oraya çeviren ülkemdir, devletimdir, milletimdir."

şeklinde bir konuşma yapmıştı.

"Farklı olanı, ötekileştiren değil, zenginlik kabul eden büyük bir medeniyetin mensuplarıyız."

diyen Emine Erdoğan sözlerini:

"Sevinçlerimiz kadar acılarımız da ortak. Birimizin canı yandığında, diğerimiz de bunu hissediyor. Bir vücudun azaları gibiyiz. Dünyanın bir köşesinde acı varsa, bu yüreğimize dokunuyor, içimizi sızlatıyor. Sizler, kapitalizmin insan ruhunu duyarsızlaştırdığı bir dünyada, merhametin, vicdanın sesi olmaya çalışıyorsunuz. İnsanlığın yüklerini omuzlama derdinde olan asil ruhlarınız, biliyorum ki hayırseverlik duygularıyla mayalandı. Dünyanın son yıllarda bu çabaya gerçekten çok ihtiyacı var."

diye tamamlamıştı.

“Zarfa değil, Mazrufa bakmak lazımdı!”

Yani, hoş ve boş lafların değil, perde arkası odakların üzerinde yoğunlaşmak zamanıydı!

Evet, Emine Erdoğan bu sözleriyle bazı gerçeklere hem de güzel cümlelerle tercümanlık yapmıştı. Ama başkanı Yahudi olan ve küresel ilik ve organ mafyasının hayırseverlik kılıflı bir organizasyonu sayılan “Küresel Donörler Forumu”nun himayesinde ve ev sahipliğinde gerçekleşen bu güzel konuşmalar, sonuçta kime yaramaktaydı ve hangi zulüm ve sömürü çarkını yağlamaktaydı? Rahmetli

Erbakan Hocamızın benzetmesiyle bu tavrı;

“Havrada namaz kılmaktan ve Siyonist hahamlara müezzinlik yapmaktan farksızdı!”

Yani avcılarının yabancı keklikleri tuzağa çekmek için eğitip yararlandıkları “Evcil Keklik” konumundaydı.

İngiliz Financial Times Gazetesi'nin dış haberler editörü David Gardner, gazetenin internet sitesinden yayımlanan yazısında, Cumhurbaşkanı Recep T. Erdoğan'ın vermesi gereken bazı ciddi kararlar olduğunu yazmıştı (Eylül-2018). Türkiye ekonomisindeki ve dış politikasındaki son gelişmelerin değerlendirildiği yazıda Gardner, Erdoğan'ın ABD'nin tehditlerine ve Rusya'nın taleplerine nasıl cevap vereceğini artık kararlaştırması gerektiğini hatırlatmıştı. Gardner'a göre verilecek bu kararlar, Türkiye'nin ekonomik istikrarına ve güvenliğine gerçek tehditlerin yöneldiği bu dönemde, "jeopolitik olarak nereye oturduğuna" karar vermesine yardımcı olacaktı. BBC Türkçe'nin aktardığına göre, Gardner'ın yazısında: ***“Brunson'un ABD'ye***

Bariş Hediyesi Olarak Sunulacağını”

vurgulamıştı.

“Türk Lirası'nın yılbaşından bu yana, ABD Doları karşısında yüzde 40 değer kaybetmesine ve şirketlerin dış borcunun artmasına neden olan kur krizi şimdilik duruldu. Ancak, NATO üyesi Türkiye'nin Rusya ile yakınlaşmasına, İran'a yönelik yaptırımları kırmasına ve ABD'li Pastör Andrew Brunson'u terör suçlamasıyla hapis tutmasına kızan ABD, Türk Bakanlara ve Türkiye'den ithalata yönelik cezalandırıcı adımlar atıyordu ve Türk ekonomisinin en kırılgan olduğu dönemde yeni adımlar atmaya da hazırlanıyordu... ”

Gardner, 12 Ekim'de yeniden hâkim karşısına çıkacak olan Pastör Brunson'un serbest

bırakılabileceğine dair spekülasyonların arttığını da ve Erdoğan'ın geri adım atacağını da yazmıştı:

"Cumhurbaşkanı Erdoğan geçen yıl Brunson'un tutukluluğu ve Fetullah Gülen'in Türkiye'ye iadesi arasında bağlantı kurmuştu. Darbe girişimi sonrası muhaliflere yönelik girişilen 'temizlik' göz önünde tutulduğunda, Erdoğan'ın Türk yargısının bağımsız olduğuna dair taahhüdünü çok az kişi ciddiye alıyordu. Birçokları Pastör Brunson'un ABD Başkanı Donald Trump'a barış hediyesi olarak sunulacağını düşünüyordu... Erdoğan hafta başında meclis açılışında yaptığı konuşmada Brunson davası ve Suriye'de Kürt PYD güçlerine verdiği destek nedeniyle ABD'ye çıkmıştı ama bu oldukça sıkıştığını yansıtmaktaydı. Geçmişte Erdoğan'dan yana esen rüzgârlar sonunda serinkanlı bir diplomasi getiriyordu, ancak Erdoğan'ın şu anki ruh haline bakılırsa artık durum farklıydı. Washington'ın kızgınlığı, Türkiye'ninkinden çok daha fazlaydı ve Erdoğan geri adım atmak zorundaydı!"

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın ABD dönüşü Almanya'ya yaptığı ziyareti de hatırlatan Gardner, Erdoğan'ın Avrupa Birliği ile ilişkilerini yeniden ateşlemek istediğini de aktarmıştı:

"Erdoğan Avrupa'dan ciddi bir yatırım umuyordu ve ülkedeki 3,5 milyon Suriyeli için daha fazla yardım bekliyordu. Ama Erdoğan elindeki jeopolitik (ve ekonomik) toplarla oynarken, izlediği tek adam yönetimi sallanıyordu. Tüm gücü elinde tutan Erdoğan, hangi kaldıracı nerede kullanacağını bilen herkesi çevresinden uzaklaştırıyordu. Eski hükümetlerindeki liberal ve laikleri, kendi partisinin kurucularını, on binlerce Gülen'ciyi ve kamu sektörünün üst kademelerini görevden alıyordu. Bu yüzden Türkiye bazı çok kritik kararların eşliğinde bulunuyordu. Buna bu sistemle mi yola devam edileceği, yoksa sistemin modifiye mi edileceği sorusunu da katmak gerekiyordu. Türkiye'nin düşünen insanların yeniden bir araya gelmesi icap ediyordu. Aksi halde bu bölünmüşlüğün altından kalkılması zor görünüyordu!"

Bunca girişten sonra, tam 14 sene önce Milli Çözüm Dergimizde yaptığımız saptamalarda ne denli haklı çıktığımız, Milli duyarlı ve tutarlı tavrımızda asla yanılmadığımız bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Siyonist sermayenin; yani ve "meşhur ve mel'un bazı Yahudi aktörler"nin nihai amacı olan **"Küresel Krallık**

"

a giden yolda en önemli merhalenin;

Genişletilmiş Orta Doğu ve Kuzey Afrika Projesi

olduğu biliniyordu. Uzun bir süreden beri altyapısı hazırlanan bu plan; NATO'nun geçirdiği mutasyonlardan ve ABD'nin karizmasını çizen

"11 Eylül Miladı"

na; buradan da

"Çok sinirlendim! Ama aynı karşılığı verip 'kaka çocuk' olmaktansa, durun siz 'haydut devletler'e diktatörlükten beter bir 'demokrasi' getireyim!"

diyen

"şeytani deha"

ya kadar son derece sinsi ve şeytani bir profesyonellikle uzanıyordu. Ve arka planı, ancak

"global emperyalizm"

şeklinde yumuşatabileceğimiz bir

"ilkel sömürü anlayışı"

na dayanan bu

"karanlık plan"

ı sahneye koymada en etkili metot olan

"siyasi komplikasyonlar (karmaşık oluşumlar; sağcı, solcu ve İslamcı kesimlerin karıştırılmasıyla ortaya çıkarılan dış güdümlü yapılanmalar)"

da kesintisiz devam ediyordu.

Bu "Küresel İrade!": "Siyasi seçeneksizlik ortamı"nı hazırlarken, acaba devleti koruması gereken "siyasi figüranlar" ne yapıyordu?

Söz konusu **"uluslararası siyasi komplikasyonlar"**ın Türkiye'deki yansımalarına bakıldığında; **"siyasi pusula"**nın **"küresel**

parametreleri ve Siyonist hedefleri"

işaret ettiği kolaylıkla anlaşılırmaktaydı. Zira uzun bir süreden beri itina ile hazırlanan

"siyasi seçeneksizlik ortamı"

; tamamıyla bu

"küresel göstergeler"

in bir

"ana ürün"

ü durumundaydı. İşe zemini temizleyerek ve Milli Görüş'ü tasfiye ederek başlayan

"zehirli zekâlar",

Büyük İsrail hayali uğruna kazma sallamaya devam ederken; siyaset gömleğini sözde

"Halka hizmet hakka hizmettir!",

"düstur"u eşliğinde büyük bir eda ile giyenler ise, dış güdümlü

"Türk Siyaseti'nin determinist (sahte gerekçeci ve mazeretçi) hastalıkları"

şeklinde tanımlanabilecek

"kemikleşmiş sorunsallar"

ı sergilemeye devam ediyorlardı.

Aslında "nüfus", "halk", "ana kitle" anlamına gelen " population " ifadesinden gelen ve **halkın ihtiyaç, beklenti ve söylemlerini ön plana almak** şeklinde hayli pozitif bir anlama tekabül eden "popülizm" in, bugünün Türkiye'indeki karşılığı acaba neydi? Söz konusu temel sorunun yanıtı, tahmin edileceği üzere hiç de ümit verici bir renkte değildi. Zira, aslında halkın beklentilerini ön plana almak anlamına gelen "popülist ilke", Türkiye'de son derece geniş çaplı bir deformasyona uğratılarak; en net tanımlamayla **"iktidara giden yolda halkın gönlünü okşayıcı söylemlerle edebiyat parçalayıp ve şahsi çıkarlarını amaçlama aktivitesi"**

ne dönüştürülmüş vaziyetteydi. Pratikte ise bir avuç rant vampirinin ekmeğine yağ süren söylemlerin ötesinde, hiçbir hayırlı netice görülmemektedir. Hal böyle olunca, **"popülist söylemler aracılığıyla ümitleri yeşertiliyor gibi yapılan geniş kitlenin verdiği oy desteği"**

ile **"iktidar gücü"** ne erişenlerin, temsilcisi oldukları halkı hüsrana uğratmaları da gayet doğal bir neticedir. Bu **"toplumsal hüsrana"** in somut açılımları ise; **"kadrolaşma", "yolsuzluk", "sanal gündem oluşturma" ve "icazet-hükümet denklemağı içerisinde dış kaynaklı güçlere tabi olma"**

gibi hayli büyük tehlikelerle uzayıp gitmekteydi. Yani en açık ifade ile, **"küresel aktörler"**

siyaseti

"araç"

kılıp, şeytani sistem inşası için zemini temizleme gayretlerini sürdürürken; bizimkiler de kuzu kuzu yola gelip bindikleri dalı kesmeye devam ederek, kendilerine uzanan oltaları hayli sıcak tebessümlerle yutuvermekteydi.

"Uluslararası Siyasi Dalgalandırmalar"ın perde arkasındaki plan; Genişletilmiş Orta Doğu ve Kuzey Afrika Projesi! olmaktadır.

Gelecekte Türkiye'yi bekleyen siyasi süreci tahmin edebilmek ve yakın plan verebilmek için, Türk Siyaseti'nin müzmin marazları denebilecek "determinist hastalıklar" ile kurgudaki "sabit değişkenler"le birlikte, dünya coğrafyası üzerinde "küresel güç olma yönelimleri"ne paralel seyreden "stratejik denklem"e ve mevcut denklemdeki çıkar ilişkilerine bakmak gerekirdi. Zira Türkiye'deki "siyasi pusula"nın gelecek haritasını belirleyecek olanlar; Türkiye Siyaseti'ne dâhil oldukları zannına kapılan "askeri rozetliler" değil, dünya gündeminde yer alan "jeo-politik ve jeo-stratejik projeler"dir. Bu bağlamda ABD-İsrail-İngiltere üçlüsü, Avrupa Birliği, Rusya, Çin,

Hindistan gibi güç dengelerinin "Soğuk Savaş Sonrası Dönem"deki konumlarına bakılacak olunursa; bu ilişkiler ağını en çok etkileyen asli unsurun PNAC, yani "Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi" olduğu görülecekti. **"Vaat Edilmiş Topraklar", "Evanjelizm", "Siyonizm-Judaizm", "Kabala Felsefesi'nden Hareket Eden Siyonist Hareketi" ve "Satabayizm"**

gibi etkili teolojik veriler dahilinde
"tek kutuplu"

bir dünya düzeni var edilmeye çalışılmakta ve bu amaca giden yolda
"Genişletilmiş Orta Doğu ve Kuzey Afrika Projesi"
gibi son derece somut ve geniş ölçekli bir planı sahneye sürmüşlerdi.

Samuel Huntington'un: "Medeniyetler Çatışması" ve Fukuyama'nın "Tarihin Sonu"

tezlerine paralel bir süreçte konuşarak

"Amerika için ana jeo-politik ödül Avrasya'dır. Dünya olayları, beş yüz yıl boyunca; (Osmanlı gibi) bölgesel egemenlik için birbirleriyle dövüşen küresel iktidar peşindeki Avrasyalı Güçler ve halklar tarafından hazırlanmıştı. Şimdi Avrasyalı olmayan bir güç, Avrasya'da öncüdür ve Amerika'nın küresel önceliği, doğrudan doğruya Avrasya Kıtası'ndaki hâkimiyetini ne kadar süreyle ve nasıl bir etkiyle sürdürebileceğine bağlıdır."

diyen Amerikan İdeoloğu Siyonist

Zbigniew Brzezinski

nin net söyleminden de anlaşılacağı üzere;

"Küresel Kraliyet"

in müstakbel mensupları, Avrasya Coğrafyası'nda adeta girilmedik yer bırakmayarak, söz konusu bu "çatışma üreten bölge"yi (Ortadoğu'yu) kendi

"küresel hesaplar"

ına göre yeniden düzenlemeyi, dönüşü olmayan bir mantıkla kesin olarak planlamış ve bu somut planı açıkça uygulamaya koymuşlardır.

Afganistan ve Irak'taki işgaller ile girizgâh yaparak ısınma turları atan ve söz konusu **"organize hareket"** in

en önemli parçalarından biri olan ABD; Suriye'yi de iyice ve vahşice karıştırıp şimdi ise daha önce siyasi sürecine müdahale ettiği için rejimdeki sert iklimiyle "geçilmez bir kale" görüntüsü veren İran'a gelip dayanmıştır. İran'ı

"Katı Humeyni Rejimi"

ne kadar getiren siyasi kulvarda aslında ABD'nin

"TP-Ajax"

kod adlı Musaddık Operasyonu'nun büyük etkisi vardır. Zira siyasi kulvarda; Musaddık Çizgisi ile oynanmayıp, süreç doğal akışına bırakılmış olsaydı; şu an İran'da çok daha ılıman bir iklim hâkim olacaktı. Ancak kendi vatandaşı olan J. Kennedy'yi bile "demokratik takıntılar"ı sebebiyle Amerikan Ulusal Çıkarları'nı gerçekleştirilmede bir engel olarak görüp devre dışı bırakan Siyonist merkezlerden, Musaddık Çizgisi'ne karşı doğalcı bir yaklaşım sergilemesini beklemek, pek de

akılcı olmasa gerek! Hem de söz konusu olan belirleyici öge, bugün de aynı konumda yer alan petrol iken...

"Türkiye'nin BOP Faturası"nda Siyasi Yansımalar!

Tüm bu veriler ışığında Türkiye'deki siyasi pusulanın işaret edeceği sonuç; Türkiye'ye "Büyük Orta Doğu Projesi" kapsamındaki yol haritası içinde biçilen role ve buna bağlı olarak sergilenen "uyum sürecine" endeksli durumdadır. Ve zaten AKP işte bu maksatla kurgulanıp iktidara taşınmıştır. Ancak "ılımlı İslam Modeli", "model ülke", "cephe ülke", "kilit ülke" gibi söylemlerle sırtı sıvazlanarak şimdilik "haydut devletler" kapsamına dâhil edilmeyen Türkiye'nin, açıktan bir düşman ilan edilmesinden çok daha fazla bedel ve beklenti ile karşı karşıya kalacağı ve Suriye'den kuşatılacağı da oldukça açıktır. Zira İran'daki Musaddık Operasyonu'nda General Fazlullah Zahidi'ye verilen "geçiş misyonu" bu sefer BOP kapsamında, şu ana kadarki performansından Edelman'ın da minnettarlığını belirttiği üzere hayli memnun olunan Org. Hilmi Özkök'ten istenildiği anlaşılmaktaydı. Nasıl ki General Zahidi içerideki bir adam olarak "planlı darbe operasyonu"nu omuzlamış ve yapılan plan dahilinde Şah Rıza Pehlevi'nin şartlı liderliğine kapı açmışsa, şimdi Türkiye'den de bir Müslüman ülke, yani hedef ülkelerin "içinden biri" olarak "küresel aktörlerden alınacak talimatlar" doğrultusunda hareket ederek; başta İran ve Suriye olmak üzere, diğer Müslüman ülkelerin siyasi rejimlerinde bir "yumuşatıcı" işlevi görmesi dayatılacaktır. Neticede "ılımlı İslam Modeli" denilerek Türkiye'ye pazarlanmaya çalışılan safsatanın en net tanımlaması budur! Yani Türkiye; Siyonist Amerika'nın, Avrasya ve Ortadoğu hâkimiyetine Truva atı olmalıdır!?

Özetle; eldeki şu malzeme ile yani bugünkü yöneticilerle, bu sivil ve asker yetkililerle, Türkiye için bu temel stratejik verilerin uzağında bir siyasi model düşünmek, maalesef hiç de gerçekçi değildir ve ülke uluslararası arenada, böylesi bir köklü planlar silsilesi ile baş etmeye çalışırken, siyaset sahnesinde boy gösterenlerin çizdiği fotoğraf da oldukça iç karartıcıdır. Ve bu nahoş fotoğrafın önemli karelerine zoom yapılacak olursa, şu net sonuçlar göze çarpmaktadır. Şefsiz bir orkestra fotoğrafı veren Türkiye; siyasetçi bolluğundan geçilmeyen bir ülke olmakla birlikte, uzun süreden beri büyük bir lider boşluğu ile yol almaya çalışmaktadır. Dolayısı ile bu şefsiz orkestranın kitleye sunduğu resital, estetik açıdan asla doyurucu olmadığı gibi, son derece kaygı verici bir niteliğe de haiz durumdadır. Bu kritik siyasi sürecini, stratejik formasyondan yoksun "sözde siyasal aktörler" ile sürdüren Türkiye'de, bu eksiklikten doğan geniş bir vizyon açığı, yani ferasetsizlik ve dirayetsizlik tehlikesi en büyük beladır. "Dış kaynaklı sosyal hipnoz operasyonu"nun da etkisiyle, maalesef zihni üretim açısından hareketsiz bırakılan toplumsal kitle politika ile ilgilenmemekte; ve halkın bu kendini tecrit hareketi de, "Gittiği yere kadar gider!" gibi endişe verici bir heyecansızlık halini yansıtmaktadır. Siyasi analiz yeteneğinden yoksun, hayli dar bir bakış açısıyla salt "seçkinler"e ve "küresel baronlar"a

yönelik söylemlere asılarak ilerleyen bugünkü siyasi güç odakları, ülkeyi proje üretimi bakımından neredeyse hareketsiz bir noktaya getirmekte; ve bu kör noktanın ötesine geçemeyen siyasal süreçten çözüm beklemek de beyhude bir bekleme halini almaktadır. İzlenen "siyasi stratejisizlik stratejisi" ile hem teşkilatını kucaklama başarısını gösteremeyen genel merkez yapıları ile teşkilatları arasında; hem de iktidar konumunda olan siyasi yönetimle halk arasında açılan tehlikeli uçurum gitgide derinleşmeye başlamıştır.

Her Genel Başkan "Lider" olamazdı!

Tabela partileriyle birlikte sayıları ortalama 50'yi bulan Türkiye'deki siyasi partiler, aslında ülkeyi müthiş bir lider bolluğuna, daha doğrusu "lider boşluğuna" atmış gibidir. Çünkü her siyasi parti genel başkanının bir "lider" olabilmesi o kadar da kolay bir iş değildir! "Lider karizması" ile "karizmatik lider"

ayırımını yaparak bakılacak olunursa; herhangi bir şekilde karizmatik olarak nitelenen her siyasi, ne yazık ki "lider karizması"na sahip bir kararlılık gösterememektedir. Örneğin ağır yürüyüş tarzı ve konuşma üslubu ile "Kasımpaşalı Tayyip" imgelemi çerçevesinde kendi seçmen kitlesi tarafından karizmatik bulunan Recep T. Erdoğan, acaba "lider karizması"na sahip bir siyasi midir? Gerçek bir lider olduğunu, birçok tarihi fotoğrafıyla kerelerce ispatlamış olan Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün "milletin efendisi" olarak nitelediği köylü ve bugün kendisinin o koltukta oturmasını sağlayan çiftçiyi azarlayıp, ABD ile İsrail yollarını gide gele aşındırarak "küresel irade"den medet uman bir Başbakan tavrı sergilemektedir, ama gerçekten Lider olabilmiş midir? Tam da bu noktada, Erdoğan'ın ABD ziyareti sonrasında basında yer alan bir karikatürü hatırlatmadan geçmemelidir! Karikatürde, eli havada Özgürlük Anıtı'nın yakınından telaşla geçen Recep T. Erdoğan, yanında duran Gül'e; "Buraya kaç kere geldik Abdullah! Baksana o bile tanıdı, el sallıyor!"

diyordu

"Yağmur yağdı, Yarabbi şükür!" mantığıyla yürüyen, kendi ülkesini "Türkiye'de özgürlük yok!" diyerek yabancı televizyon kanallarından dünya kamuoyuna kötüleyen ve muhalefet partisi olan CHP'yi ABD'ye şikâyet ederek, "Bakın biz uslu çocuğuz ama uslu olmayanlar var! 1 Mart Tezkeresi'ni de meclisten geçirecektik ama hep bunlar mani oldu!" şeklinde mesajlar veren bir siyasi figür acaba "lider"lik vasfına sahip midir?..

Acaba şu an siyasi arenada Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne liderlik eden Recep T. Erdoğan; bırakın gerçek ve önder lider Erbakan'la, hatta Özal, ya da Demirel ile

kıyaslanacak olsa nasıl bir fotoğraf açığa çıkardı? Temelde Milli Görüş Mektebinin kaçaklarından olan, öncelikle sabır ve sükûnet hususlarında son derece cafcıflı "söylemler"i tekrarlayan Erdoğan, Onun sayesinde öne çıkıp gündeme taşındığı, ama ilk fırsatta Onu yarı yolda bırakıp Hak Davasından ayrıldığı bir Erbakan zaten olamazdı. Ama, yıllar yılı büyük iniş ve çıkışlara sahne olmuş hayatıyla ve bayat numaralarıyla klasikleşen Demirel'in ve vizyona koyduğu atılım projesi ile yoğun eleştirilere maruz kalmasına rağmen yol almaya çalışan Özal'ın başka bir kopyası olup çıkmıştı. Zira bu uzun soluklu süreçler bir yana; ortada, nahoş bir soruyla karşılaştı mı, basın mensuplarını azarlayacak ve sivil toplum örgütleriyle sık sık bozuşacak, bugün efelenip söylediklerinden yarın cayacak bir başbakandı.

Konuya, bir lideri lider yapan bilgi, birikim, vizyon, misyon, sağlıklı analiz yetisi, geleceği planlama becerisi, gündeme hâkimiyet ve sağlıklı yorum yapabilme, hedef belirleme ve belirlenen hedefi gerçekliğe taşımada formasyon sahibi olabilme, inisiyatif kullanabilecek cesarete haiz olup, insan odaklı hareket edebilme anlayışı ile değişim yaratabilme gücü gibi son derece önem taşıyan olmazsa olmaz nitelikler açısından bakıldığında ise; sonuç yine hüsrandır. Zira ortada ülkeyi AB ve BOP şeklinde açılan çift kanatlı küresel kapıya sıkıştırmada gördüğü işlevin ötesinde, bir işe yaramayan Acil Eylem Planı ile hayli edebi bir metin olmasına rağmen, pratikte sağlıklı bir yansıması görülemeyen 59. Hükümet Programı'ndan başka bir şey bulunmamaktadır. Zaten proje üretmeye gerek de yok, zira IMF gibi yeterince bizim adımıza düşünen ve küresel senaryoya uygun projelendirmeleri gerçekleştiren bir kurum varken, başka gayrete gerek duyulmamaktadır.

"Apolitizasyon Süreci"nden Nasibini Alan Siyasiler ve Kapanması Güç "Vizyon Açığı"

Erbakan'ın: "Bakan" çok, ama "Gören" yok! saptaması her şeyi açıklamaktaydı.

Eskiden adı "bakış" anlamındaki "nazar" ifadesinden gelen "nazırlık" olup, sonrasında ismi değiştirilen "bakanlıklar"; bugün **mütemadiyen bakan, ancak hiçbir şey göremeyen ufuksuz ve umutsuz kişilerin işgali altındadır.** Başbakanın da tekrar ettiği gibi çiftçiye **"gözü nüzü toprak doyursun!"** diyen Tarım Bakanları; **"IMF bizim adımıza düşünür!"** mantığıyla hareket eden Ekonomi Bakanları; mütemadiyen uyuyup turistlere **"yolunması gereken kaz"** muamelesi yapmayı tavsiye buyuran Turizm Bakanları; enerjisini, peşindeki sermaye gruplarına mama dağıtarak geçiren Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanları ile nice nice bakıp da görmeyen

yönetici fotoğrafları karşımızdadır.

Sokrates

in tabiriyle;

“Gökyüzündeki yıldızlara bakarken, önündeki çukuru göremeyip içine düşen bilim adamları”

misali, bizim siyasilerden de ne dediklerini dahi bilmezlerken,

"vizyon"

sahibi olmalarını beklemek boşunadır. Söz konusu

"vizyon açığı"

nın en temel sebebi ise; siyasete soyunan aktörlerin

"Siyaset yapıyoruz!"

zannı içinde figüran olarak oyuna alındıklarını anlamamalarıdır. Zira siyaset, bugünün siyasileri tarafından sahneye konulan bir koltuk yarışı değil, sistematik bakışı zaruri kılan hayli geniş çaplı bir sahadır. Ancak siyaset ilmini bu sistematik yapı dahilinde kavrayabilme yetisinden hayli yoksun bulunan siyasi figürler; siyasal süreci, siyaset ilminden hayli uzak bir noktaya taşımışlardır. Hal böyle olunca da; apolitize olmuş siyasetçilerle yol alan Türkiye'de, kapanması bir hayli güç görünen vizyon açığı doğal bir netice halini almıştır.

Söz konusu bu "vizyon açığı"nın "bedel" gerektiren en tehditkâr yansımaları ise şüphesiz dış politika alanında yaşanmaktadır. Zira bu süreç içinde öngörü ve oyunu deşifre ederek doğru pozisyonu belirleme yetisinden bir hayli mahrum olan Başbakanın **Egemen Bağış gibi, Cüneyt Zapsu** gibi "küresel

misyonerler"

in ağına düşmesi son derece kolay olmaktadır. Bu canavar danışman kadrosunun organize etmeyi başardığı ABD temasının karnesi ise; sürecin taşındığı yere işaret eden en somut fotoğraftır. Şimdi; reel siyasi fotoğraf bu olacak ve siz oy verdiğiniz,

"Liderimdir!"

dediğiniz ya da siz demeseniz de birilerinin öyle deyip iş başına getirerek sizi temsil etme noktasına ulaştırdığı siyasi figürden; heyecan doğuran ve açığa çıkardığı bu heyecanı sinerjiye taşıyan, özgüven sahibi olmakla birlikte lideri olduğu topluma özgüven kazandıran, siyaset ve devlet felsefesine vakıf, kuşatıcı bir bakış açısı ile sağlıklı bir medeniyet tasavvurunu vizyona koyan, donanım sahibi ve farklı bir kimlik olmasını beklemeniz boşunadır. Korkulur ki, bu beklenti de pek gerçekçi bir beklenti değil ve salt kendi sınırları içindeki çıkar ilişkilerini gözeterik bütüne yönelik geniş bir bakış açısı oluşturamayan siyasiler türemeye devam ettiği müddetçe de öyle kalacaktır.

Halk adına düşünmesi gerekenler, kendinden başka bir şey düşünemezlerse, Millete perişanlık, kendilerine ise hüsranlılık kalırdı!

Toplumsal kitle üzerinde uygulanan **"kültürel sabote amaçlı gürültü programı"** zaten hipnotize edilerek uyuşturulmaya çalışılan beyinleri yeterince engellemekteyken, **"sözde çok katımlı demokratik sistem içinde birer konu mankenine dönüştürülen halk"** da, oluşturulan

"siyasi güvensizlik"

ortamından dolayı; ülke sorunlarından, siyasi duyarlılık ve sorumluluktan hızla uzaklaşmaktadır. Sistemini kurarak, yönetim mekanizmasını

"otomatik koruma"

altına alma başarısını sağlamış ülkelerde politikanın azalması doğal bir olaydır. Ancak bizim gibi güya gelişmekte olan ülkeler arasında yer alıp da, sistem sorunu ayyuka çıkmış ülkelerde bu durum tamamıyla bir tehlike sinyali sayılmalıdır. Zira sistemin kendi kendini koruma şansı olmadığı için, bir emniyet şeridi konumunda olan

"kitleselel zihni süzgeç"

ve

"Kuvay-ı Milliye düşüncesi"

de devre dışı kalınca; işlerin büsbütün karışması kaçınılmazdır.

Sonuçta halk adına düşünmesi gerekenler, kendi siyasi rantları ile şahsi menfaatlerinden başka bir şey düşünmezlerse ve kendi başının çaresine bakmaya terkedilen halk da siyasi sorumluluk şuurundan uzaklaşıp tepkisizleşirse; bu nemelazımcılık ve heyecansızlık ortamının toplumu götürebileceği yer ise kaos ortamıdır!.. Halkı; bu kendi kendini tecrit aşamasına getiren temel nokta ise; işi siyasilere bırakmak yönündeki bir karar değil, aksine sergilenen "siyasal yetersizlik" in bir ürünü olan "güvensizlik duygusu" olmaktadır. Zira sistemin dönüp dolaşıp aynı türden siyasetçileri piyasaya sürdüğünü gören ve demokrasinin sahteliğini sezen halk kitlesi, sonunda heyecanını tamamen yitirme noktasına getirilip ve adeta sistem içinde bir konu mankeni durumuna itilmiş durumdadır. Yani halka başka bir seçenek bırakılmamıştır...

Omuzlara Alınca Burnunun Ucunu Göremeyenler ve "Proje Üretimi" Bekleyen Türkiye Vardı!

İlim ve irfan sahibi olmak denilen hadise; insan olmanın en büyük sınav sorusu olan enaniyet'in, yani ben-merkezcilik şeklinde ifade edebileceğimiz ve son derece nefsanî bir durum olan **"ego-santrik bakış açısı"**

nın aşılabilmesi olayıdır. Ancak bu aşkınlık ve olgunluk hali; cafcıflı söylemlerle değil, sağlıklı bir hakkaniyet bilincinden kaynak alan vicdanî eylemlerle gerçekliğe ulaşır. Dolayısıyla

"Bilgelik; acaba yalnız hamallığı yapılmak suretiyle üst üste yığılan bilgileri toplamak mıdır, yoksa hakikatine mazhar olunan ilmin içinde gözden kaybolmak mıdır?"

sorusuna verilecek yanıt, belki de en temel noktadır.

Sorunun yanıtı ise hayli açık! **Eğer eylemlerinizi düzeltip doğrultmak yerine, salt söylemlerinizi parlatmak yoluna giderseniz;** yola çıktığınız yer her neresi olursa olsun, başa dönmeye mecbur bırakılırsınız! Yani **"Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz!"** söylemi misali, ilerlemeyi getirecek olan boş laf kalabalığı değil, icraattır!

Tam da bu noktadan siyasi düzleme bakılacak olunursa; parçalanmış edebiyatlarla, omuzlara alınan siyasi figüranların ayakları yerden kesilir kesilmez, hemen şımardıkları ve şaşkınlıkları anlaşılacaktır. Bu talihsiz ve seviyesiz siyasi ahlakın anlık bir durum değil, kemikleşmiş bir yapı olması ise asıl problemin kaynağıdır. Zira koltuğun pompaladığı rüzgâr ile burnunun ucunu görmekten aciz olan iktidar mensuplarından, ülkeyi saplandığı kör noktadan kurtaracak nitelikte proje üretimleri beklemek de son derece beyhude bir bekleyiş olacaktır... Nitekim öyle de olmuştur ve her seçim döneminde "Bu sefer kurtulacağız!" diyerek sandık başına giden seçmen kitlesi hayal kırıklığına uğratılmaya devam edilerek, adeta bu konuda yıllara yayılan bir alışkanlık sağlanmıştır. Son dönemde ise; "insan unsuru" tamamen göz ardı edilerek, seçmene **"Sen seçim oldukça çalışan bir oy makinesisin!"**, milletvekiline de: "Genel kurulda oylama oldukça "Gereklisin!" diyen siyasi anlayış tavan yapmıştır! Belki de "siyasi anlayışsızlık" demek daha yerinde bir tespit olacaktır.

Vagonlar Lokomotiften Ayrı Düşünce, Tren Nereye savrulacaktı?

Birçok açıdan artık işlevini yerine getiremeyen siyasi düzlemde bu boşluklardan doğan bir önemli problem daha yaşanmaktadır ki; bu sorun hem yaşanan olumsuzlukların bir sonucu, hem de yeni problemlerin sebebi durumundadır. **"Halk ile yönetim arasındaki uçurumun açılması"** şeklinde nitelenebilecek bu sorun, aslında sözü edilen siyasi açmazlardan kaynak almakla birlikte, süreci çok daha problematik bir boyuta taşımaktadır. Zira bu uçurum sebebiyle sistemi tamir etmek yönünde bir adım atılmadığı gibi, süreç çok daha vahim bir konuma ulaşmaktadır.

Lokomotif konumunda olan siyasi yönetim, onu takip eden vagonlar pozisyonunda olan halk ile bağlantıyı koparıp; kendi başına bir yerlere gidince; ortada ne tren kalacaktır, ne de yol! Ancak durum açıkça bu olduğu halde, hâlâ **laiklik laklakası** yapılmakta ve çağdaşlaşma hayalleri kurulmaktadır. Sonuçta halk ile yönetim arasındaki bağlantı koparılıp da konvoy parçalanınca; araya Soros gibi, IMF (veya McKinsey) gibi, küresel zemin hazırlayıcılar girmekte ve milli menfaatler doğrultusunda yol alması gereken tren

de, kolaylıkla havaya uçurulmaktadır! Kolaylıkla diyoruz, zira treni dağıtma girişimlerinde kitle üzerinde yürütülen "sosyal hipnoz operasyonu"nun çekici gücü olan "medya", manipülasyon görevini başarıyla yerine getirmekte ve bu bilinçli olarak yaratılan gürültü ortamı, tüm karanlık planları perdeleyip, bu noktaları hızla görüntü dışına taşımaktadır. Lokomotifle ayrı düşen vagonların diğer bir örneği ise; siyasi yapılar içindeki "genel merkez-yerel teşkilatlanma ikilemi"dir. Siyasi iradenin "Siz bizim baş tacımızsınız!" diyerek aldığı oy desteğiyle koltuğa eriştikten sonra sırt döndüğü halka sergilediği tavrın bir benzeri, yerel teşkilatlar için de geçerlidir. Zira genel merkez teşkilatlanmaları ile yerel teşkilatlanmalar arasında büyük bir kopukluk yaşanmaktadır. Bu "kopukluk"un ülkeyi taşıyacağı kaçınılmaz nokta ise; yine çözümsüzlük ortamından başka bir yer olmayacaktır.

"BOP Oltası"nda Sallanan Bir "İktidarsız İktidar" Vardı...

Türkiye Siyaseti sözü edilen PNAC (Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi) gibi, GOKAP (Genişletilmiş Orta Doğu ve Kuzey Afrika Projesi) gibi "**küresel planlar**"a endeksli bir hale getirilmişken ve Türk Siyasi Yapısı saydığımız sorunlarla düğümlenmiş durumdayken şu anki siyasi iktidar nasıl bir portre çiziyordu? Söz konusu açmazlar içinde şu anki siyasi iktidarın verdiği fotoğraf, abartısız "kurt postuna bürünme" çabasında bir kuzu fotoğrafı veriyordu. Zira iç siyaset sınırları içinde kükreyip dağları deviren Kasımpaşalı Tayyip'in, İsrail ile ABD yollarına düşünce birdenbire sesi soluğu kesiliveriyordu! Yani burada aslan kesilen Sayın Başbakan, uluslararası ilişkiler söz konusu oldu mu, ani bir mutasyonla kediye dönüşüveriyordu! Kısacası kulağı küresel baronların elinde olan Erdoğan, "Bile bile lades!" mantığı ile ülkemizi AB ve BOP şeklinde açılan "çift kanatlı küresel kapan"a fena halde sıkıştırmış durumdaydı. Bu vahim sıkışmanın en son örnekleri ise; giderayak BOP ile ilgili "mesaj" veren Eric Edelman'ın açıklamaları ve başbakanın talihsiz ABD ziyareti'nde yaşananlardı. Eski ABD Ankara Büyükelçisi Edelman, daha önce de tersten okumasını yaptığımız üzere

"BOP konusunda düğmeye bastık! Bu Proje, sizin coğrafyada ister istemez sıkıntılar doğuracaktır. Aslında başka seçim yapma lüksünüz de yok; öyle ise gelin uslu uslu teslim olun, üzerinize kan sıçramasın! Aksi takdirde siz bilirsiniz!"

demeye getirmişti. Aslında kullandığı orijinal cümleler gayet ılımlıydı ama, biz o kadife eldivenlerin altındaki demir pençeleri yakından bildiğimizden, gerçek iletileri okumakta da güçlük çekmedik. Sonuçta Edelman'ın ağzından verilen mesajlarla, Türkiye'ye yönelik psikolojik savaş da bir kez daha kendini göstermiş oldu. Gâvurun söylediği gayet açık! Başka seçeneğiniz yok, bize zaman kaybettirmeyin!

O süreçte Başbakan Recep T. Erdoğan'ın son derece olaylı ABD ziyareti ise; abartısız vahametinin doruk noktaya çıktığı bir girişimdi. Çünkü ziyaret öncesinde yaşanan ve aylarca devam eden randevu krizi, İsrail Yolları'nı arşınlamayı kabul eden Erdoğan'ın "uzlaşmacı tavrı" ile çözülsede; sonuç hiç de öyle değildi! Basına 45 dakikayı bulan ve Irak Meselesi, Kıbrıs

Sorunu ve ekonomik açmazlar gibi birçok çetrefilli konunun masaya yatırıldığı geniş bir görüşme şeklinde yansıyan "detaylı temas", hiç de aktarıldığı gibi geçmemiştir. Ayaküstü bir laflamayla beklediği ilgiyi bulamayacağını bilen Erdoğan ve canavar(!) ekibi, Bush'u öğlen yemeği faslında yakalayabilmeyi çok arzuladılar ancak, bu talep de reddedilmiş ve uzun süre girişte bekletilen Türk Heyeti'nin vakti, ancak **"BOP'a destek veriyoruz!"** demeye yetebilmişti! Zaten ABD'nin niyeti de, bu teyitten başka bir konunun gündeme gelmemesini temin etmekte, beklenen de gerçekleşmişti... Ancak Sayın Başbakana gerçekten hak vermek gerek, zira topu topu 7 dakikalık bir görüşmeye onca konuyu nasıl sığdırabilmişti!

Tayyip Erdoğan'ın ziyaret sonrasında sürekli görüşmenin **"uzun süresi"**nden dem vurması ise; psikolojide **"Yanlış yansıtma ve çarpıtma sahtekârlığı"** şeklinde geçen bir savunma mekanizmasından başka bir şey değildi! Ertesi gün manşetlere yansıyan **Başbakana ait** "A

BD'nin vizyonunu takip etmemizden daha doğal bir şey olamaz!"

söylemleri de, sergilenen kamuflej çalışmasının bir diğer ayağıydı. Ancak şu nokta çok iyi bilinmelidir ki; bu vizyonun hangi vizyon olduğu gayet açıktı ve Türkiye'nin bu tarz **"küresel öngörüler"**e değil, bir **"Milli Görüş"**e ve **"onurlu bir siyasi karakter"**e gereksinimi vardı! Ayrıca

Musevi Kuruluşu Anti Defamation League'nin

Erdoğan'a verdiği Cesaret Ödülü kafa karıştırmaktadır ve hele Fener Rum Patriği'nin "
ekümenik

"liğini tanımak saçmalaktır. New York'ta Musevilere yönelik döşediği incilerin akabinde, Türkiye adına Cesaret Ödülü'nü alan Recep Erdoğan bir *küresel siyaset kuryesi*

olabilirdi ama; Türkiye Cumhuriyeti Devleti kimlik ve duruşu belli olan köklü bir yapıdır ve kişisel hırsları peşinde koşan siyasi piyonların gafletleri sebebiyle zaman zaman zor durumlara düşse de, milli ve haysiyetli çizgisini elbette ve ilelebet korumasını bilecek bir fitrattadır. Ve şu da çok iyi bilinmelidir ki; Recep T. Erdoğan'ın geniş temaslar içinde bulunduğu (!) ABD ziyareti sırasında, ABD Kongresi'nin alt kanadı olan Temsilciler Meclisi'nin alelacele kabul ettiği yasa tasarısı ile patriğin **"evrensellik"** sıfatını tanımaya mecbur bırakılmaya uğraşılacak Türk Milleti, başka uluslar gibi **"siyasi zorlama"** ve **"dayatma"**lara razı olmayacaktır! Bu sebeple; Brüksel'de gerçekleştirilen (16-17 Haziran 2005) Liderler Zirvesi'nin sonuç bildirgesinden genişleme ile ilgili paragrafı çıkartan AB yetkilileri de: **AB Üyeliğinin Türk Halkı'nın "olmazsa olmaz"ı sanmamalıdır!**

"Yeni Anayasa" Hazırlığı "Global Rejim"e Estetik Geçiş Hazırlığıydı!

BOP Oltası'nda Sallanan İktidarsız İktidar'ın bir diğer fotoğrafı ise; şüphesiz gizli den gizliye hazırlığı içinde olduğu Yeni Anayasa Çalışmasıydı. Bu beyni "küresel irade"ye bağlı bir "başkanlık sistemi"ne yumuşak geçiş yapacak olan bir hazırlıktı. "Küresel

senaristler"ın asli amacı ise çok açıktır. Çok fazla yorulmadan Türkiye'nin yönetim sistemi üzerinde istedikleri değişiklikleri istedikleri dakika yapabilecek bir rahatlığı yakalamaktır. "Küresel proteinler"den, neredeyse 1 Mart Tezkeresi'nden bu yana epey mahrum kalarak bünyesi bir hayli zayıf düşen iktidar ise; bu anayasa dopingi ile dış güçlerin gözüne girmeyi amaçlamaktadır. Bu sinsî modele göre; Yargı sistemi tamamen değişecek ve siyasallaşacaktır!

• Şu an HSYK'nın hatalı konumu üzerinden siyasi irade ile irtibatlandırılan yargı gücü, bu değişimden sonra tamamen siyasi ellere bırakılacak ve "etkisiz eleman" pozisyonuna terk edilerek **"küresel programlı siyasi manevralar"** adına araçlaştırılacaktır!

• Anayasa Mahkemesi tamamen kaldırılacak ve adli zemin sorun yaratabilecek tüm pürüzlerden temizlenerek açılacaktır! İşte bilmiyoruz bu nokta size, T.B.M.M. Başkanı Bülent Arınç'ın Anayasa Mahkemesi'nin kapatılması hususunda sergilediği beylik laflarını anımsattı mı! Yani Sayın Arınç aslında bir gaf yapmıyor ve **"Hazırlıklarımız son sürat devam ediyor!"** mesajı ile bir yumuşak tehdit savuruyorlardı...

• **"Askeri güç"** Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanacak ve ordu gücü **"küresel hedefler"** doğru ltusunda sorunsuzca kullanılacaktır! (Sonunda yapılmıştı!)

• YÖK kaldırılacak ama yerine bağımsız, bilinçli ve bilimsel bir kurum kurulmayacak ve aydın nesillerin neyi nasıl düşünmesi gerektiğine yine siyasiler tarafından karar verilir, üniversite gençliği ile akademik camia bu büyük yükten kurtarılacaktır!

• Diyanet İşleri Başkanlığı kaldırılacak veya bütünüyle iktidarın avuçlarına alınacak, halkı dini konularda aydınlatma misyonu, otomatikman tarikat ve cemaatlere dağıtılmış olacaktır! Bununla birlikte uzun zamandır askıda kalan türban yasağı da kaldırılacak ve tam bir istismar aracı yapılacaktır.

• Danıştay, Sayıştay, RTÜK vs. gibi kurumlarda geniş çaplı bir revizyon gerçekleştirilecek ve özerklikler iptal edilecektir!

• Ve tüm bu "matematik ayarlar" sonrasında ise; her siyasi partinin bir sermaye grubuna çalıştığı gerçeği neredeyse bir "suç" olmaktan çıkıp sistem içinde sınırlı hale gelecek ve küresel proteinlerle siyasi gururu okşanan sanal iktidarlar türemeye devam edecektir...

AKP İktidarı "Yeni Anayasa Planı"nı İşletmeyi Başarırsa Ne Olacaktı?

"Bu plandan istenilen düzeyde sonuç alınabildiği takdirde sergilenecek ilk hamle, şu an tüm gözlerin üzerinde olduğu Cumhurbaşkanlığı Makamı'nın "tek adamlık" saltanatı olması sağlanacaktır. Bundan sonra ise tüm idari yapı başkanlık (ve Amerika'ya bağımlılık) sistemine entegre edilerek hayli estetik bir geçiş yapılmış olacaktır. Söz konusu Yeni Anayasa ile, tıpkı Irak Anayasası'nda hazırlanan profesyonel zeminde olduğu gibi bir "ince ayar" yapılacak ve "gevşetilmiş konfederalizm"e geçilerek GOKAP'a (Genişletilmiş Orta Doğu ve Kuzey Afrika Projesi) sağlam bir hazırlık yapılmış olacaktır. BOP'a giden yolda "gevşetilmiş konfederalizm" olarak piyasaya sürülen elmalı şekerin içi ise etnik kurtlarla doldurulacak ve inşa edilen yapının istenilen dakika alaşağı edilebilmesi adına temele

"çok parçalı bir yapıya kapı açıcı kışkırtıcı unsurlar"

itina ile döşenmeye çalışılacaktır." tespit ve tavsiyelerine maalesef kulak asılmamıştı.

Kim bilir belki de bütün bunlar birkaç dönem sonra AKP'nin başını yiyecek sorunlara yol açacaktı.

"Acaba, 10-15 yıllık bir heves için ülkeyi bu badirelere sürüklemeye değer miydi?" soruları sıkça tekrarlanacaktı.

Bu makaleyi sesli olarak dinleyebilirsiniz:

{mp3}akp_aci_akibetine_kosuyordu {/mp3}